

Het pissebed-avontuur in de sneeuw

Op een ochtend keken de pissebedden nieuwsgierig naar buiten. Alles was wit! De bomen, de struiken en zelfs hun geheime pissebed-tunnel waren bedekt met een dikke laag sneeuw.

“Wauw,” zei Puk de pissebed, “het lijkt wel een sprookjeswereld!”
“Ja, maar we kunnen daar niet zomaar in rondlopen,” zei Pip. “We krijgen koude pootjes!”

Gelukkig hadden Puk een oplossing. Uit een houten kistje haalden hij kleine laarsjes, mutsen en warme jassen. “Zo,” zei Puk tevreden, “nu kunnen we op avontuur in de sneeuw!”

En zo liepen de pissebedden in een rijtje naar buiten, hun voetstapjes krakend in de sneeuw.

Toen ze eenmaal op een open plekje kwamen, keken ze elkaar stoutmoedig aan. Pip pakte wat sneeuw met haar kleine pootjes en rolde er een balletje van. *Plok!* Het sneeuwballetje raakte Puk zacht tegen zijn rug.

“Hee!” lachte Puk. Hij bukte en maakte er zelf eentje. Voor de pissebedden het wisten, was er een heuse sneeuwballen-gevecht. Ze renden giechelend heen en weer, hun jasjes wapperend, terwijl de sneeuw in het rond vloog.

Na een poosje waren ze moe, maar ook blij. “Zullen we een sneeuwpop maken?” vroeg Pip. “Goed idee! Maar niet zomaar een sneeuwpop,” zei Puk geheimzinnig. “We maken er eentje... die op ons lijkt!”

Samen rolden ze grote sneeuwballen en stapelden die op elkaar.

Ze maakten kleine pootjes van twijgjes, een brede glimlach van steentjes en gaven de sneeuwpijsebed een wortel als neus.

Toen ze klaar waren, stonden ze stil en keken trots naar hun kunstwerk.

Het leek alsof er, midden in het veld, een reuzen-pissebed van sneeuw stond, vriendelijk glimlachend naar zijn makers.

“Hij hoort er helemaal bij,” fluisterde Pip. Maar nu ga ik naar huis, want ik heb het koud.

En zo eindigde hun avontuur in de koude sneeuw.

Copyright: Fons Sleijpen